

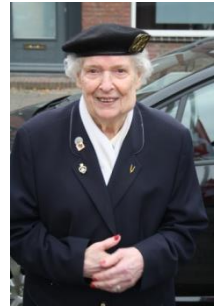

'Wie is wie' en 'ons kent ons'...

In het kader van 'Wie is wie'..., deze keer het verhaal van ons 'meest trouwe lid' Nettie Overman..... In deze serie van **'Wie is wie' en 'ons kent ons'...** verschenen reeds eerder de verhalen van, Theo de Kort, Hans Kroes, Ad v.d. Gouw, Sjef v.d. Pol, Henk van Zundert, Harrie Wouters en Jan Schrijver.

Inleiding.

Wie is toch die dame die je bij alle veteranendagen, bijeenkomsten en herdenkingen zo pront, charmant en betrokken aanwezig ziet zijn? Zwarte baret op het grijze hoofd, toepasselijk gekleed in veteranenkostuum cpl. met eretekens, speldjes en herkenningstekens. Het is mevrouw Overman, zeg maar Nettie, weduwe, 88 jaar. Zij houdt de herinnering aan haar overleden man, Indiëganger en dus veteraan, met gepast respect gaande, als haar eigen levend erfgoed. Uw verslaggever trok bij mevrouw aan de bel, mocht

Mevr. Nettie Overman

Nettie interviewen en haar verhaal opschrijven.

Haar jeugd.

Het zijn de twintiger jaren van de vorige eeuw, Nederland kent een bloei als nooit tevoren, is zich nauwelijks van enig komend kwaad bewust, gooit taboes over boord en waant zich zorgeloos. Haar wiegje staat in Tilburg, 6 oktober 1928 ziet ze het levenslicht, 6 kinderen telt het gezin, Nettie is het 2e kind. Haar vader is arbeider in de textiel, regeert met rechtvaardige hand over zijn kroost, hij is haar grote voorbeeld. Na kleuterschool en basisonderwijs, gaat ze werken als dienstmeisje in een sigarenzaak en bij de PTT. Ze wil eigenlijk stewardess worden of verpleegkundige, dat lijkt haar wel leuk... Maar dat gaat helaas niet door, de 2^e Wereldoorlog werpt 'roet in het eten' Ze maakt zich nuttig met het pesten van de vijand. Het verzet stuurt haar op pad met verboden Krantjes en pamfletten, oh wee als de vijand haar betrapt. Ze redt zich op miraculeuze wijze, draait eventuele verraders, NSB'ers en jaloezse lieden, op charmante en slimme wijze, een rad voor de ogen. Sportief is ze op veler gebied, vooral turnen en atletiek, heeft haar voorkeur, het jonge meisje wordt een volwassen, aanwezige jongedame.

Nettie in de oorlogsjaren...

Van oorlog naar vrede, 1944-1952

Na 5 jaar Duitse bezetting, is de oorlog gelukkig voorbij, de overheid roept jonge mannen op zich te melden als Oorlogsvrijwilliger, ze worden meestal OVW-er genoemd. Theo Overman (Nettie's latere man) werkte in die tijd in de bakkerij van bakker Vermeer in Tilburg en besluit gehoor te geven aan die oproep en vertrekt spoorwegs (met de boot) naar het voormalige Oost-Indië, naar Java om precies te zijn. Hij dient van 1945-1948 als soldaat bij de Genie, het vaderland. Beleeft er talrijke avonturen en doet als 19-jarige enorme ervaringen op, wordt van jonge man een kerel... Wie hem kende van die tijd, weet dat hij graag over zijn diensttijd sprak met zijn ka-

meraden van weleer. Die jaren en de herinnering daaraan, werden een gezonde basis voor begrip en wijsheid in zijn verdere leven, volgens Nettie. (Helaas zijn er nauwelijks of geen foto's van Theo's diensttijd.)

De huwelijksjaren, 1952-2011.

Kort na zijn terugkeer van het grote avontuur leert hij zijn Nettie kennen, huwt haar in 1952, bouwen samen een prachtig gezin. Vier jongens en één meisje, ze eisen alle aandacht op, maar de pronte, bezorgde ouders zorgen dat ze méér dan prima terecht komen. Niet alles is roze geur en maneschijn, als hun kroost niet de juiste koers vaart of teveel praatjes heeft, krijgen ze van Nettie meestal toegevoegd: **“Zodde gul-lie oe mundjes nie is dicht houwe...”** (zouden jullie je mond niet eens houden...) Het streven naar waardevolle familiebanden hebben ze hoog in het vaandel en nog altijd. Twee zoons zijn nogal avontuurlijk ingesteld, na veel studie, emotie en lichte heimwee, vertrekken ze naar Amerika, de ene leidt er nu een gerenommeerd architectenbureau en de ander verdiend zijn dollars als gezagvoerder bij een beroemde luchtvaartmaatschappij. Vaak zijn de tevreden ouders bij die twee, in Michigan en Nashville, op bezoek geweest, waar ze genieten van Amerika en die geslaagde carrières van hun kinderen. Het huwelijk van één van haar jongens in de Italiaanse hoofdstad Rome, staat nog altijd in Nettie's geheugen gegrift, als het mooiste sprookje dat ze ooit mocht beleven. Of ze niet bijzonder trots is op haar kinderen? Haar bescheiden antwoord: “Trots, hoe zo trots? Dankbaar zul je bedoelen...”

Het gezin bij het zilveren huwelijk in 1977

Theo, de vakman.

De diepgelovige Theo, is naast een rasverteller eveneens een kei, kanjer, zelfs een kunstenaar met een grote K. Al op 8 jarige leeftijd blijkt zijn schildertalent, de fraters op school stimuleren hem bij de tekenles en al vlug tekent en schildert hij landschappen en zelfs portretten. Na zijn opleiding aan de Hogere Textielschool in Tilburg gaat hij aan het werk als verfmeester in de Wollenstoffenindustrie o.a. bij de fa. van Spaendonck, ontwikkelt er prachtige stoffen, verdient een keurig salaris. Als het door crisis omstandigheden minder goed gaat in de textielbranche, krijgt ook hij zijn ontslag, maar dat duurt maar even. Het Tilburgse Textiel museum is al jaren op zoek

11-12-2011 †

naar een verftechnicus en omarmt deze vakman met graagte, hij wordt restaurateur en kleurtechnische vraagbaak voor velen. Thuis, in zijn 'atelier' boven op zolder produceert hij tientallen portretten, fraaie landschappen en/of stillevens, maakt furore als kunstschilder. 'All over the place' sieren zijn juweeltjes huiskamers, kantoren en/of andere gebouwen, zowel in binnen- als buitenland. Samen worden ze in 2010 lid van de Bond van Wapenbroeders en laten zich zien op, en bij vele veteranenbijeenkomsten. Na bijna 60 jaar huwelijk slaat het noodlot toe. Theo de prettige gezinsmens, de veteraan, de kunstschilder, komt plots te overlijden, 'haar wereld stort in...' Ze hadden nog zoveel plannen samen, of nog een reisje naar Amerika misschien, ineens lijkt het gedaan allemaal. Nettie is nu alleen, haar maatje, toeverlaat en grote liefde, is niet meer, ze moet verder, ze vertrouwt op haar geloof, en gelukkig niet tevergeefs, op steun van haar kinderen.

Alleen en toch niet eenzaam.

Meer dan bewonderenswaardig verwerkt ze haar grote verdriet. Het zal nooit meer zijn zoals het was, maar de gedachten aan de mooie jaren met Theo geeft troost, sterkte en dankbaarheid. Van haar vader, de noeste werker en kameraad, heeft ze de kracht gekregen om door te gaan, om te overleven. Want het leven gaat door, gaat als maar verder, het is de realiteit, het leven móet verder. Ze koestert de band met haar kinderen, is dankbaar dat de 10 kleinkinderen en zes achterkleinkinderen haar nog altijd zoveel vreugde geven. Nettie heeft eigenlijk nergens spijt van, maar was vroeger graag in de gelegenheid geweest te mogen studeren, maar dat zat er niet in, voor een meisje was dat nergens voor nodig in die tijd... Gelukkig heeft de emancipatie e.e.a. recht gezet!. Ze geniet van klassieke muziek, Andre Rieu en

soortgelijke Tv-programma's. Volgt het voetbal en sinds kort vooral het damesvoetbal, niet te vergeten het journaal, de nationale en internationale politiek. Ook haar kookkunst moet worden vermeld, 'haute cuisine' noemen ze dat, echter, vooral haar zelfgebakken worstenbroodje(s) genieten gretig aftrek. Ze blijft lid van de Afdeling Midden-Brabant, draagt Theo's veteraanschap uit waar mogelijk, bezoekt vele bijeenkomsten, reünies en herdenkingen. Helpt een handje bij de organisatie daarvan, is aanwezig bij begrafeningen van collegae, vrienden en

Nettie, in haar vrolijke serre, 8 juni 2017.

kennissen, ze is eenzaam maar niet alleen. Af en toe heeft het verdriet de overhand, telkens weer overwint haar levensdrang. Gelovig als ze is, bidt zij voor het welzijn van zieken in haar vriendenkring, kortom: zij is een waardevol medemens. Haar motto: ***'Wees niet trots maar ben tevreden'***, maakte op mij een diepe indruk. We wensen Nettie nog een jarenlange goede gezondheid toe en hopen haar nog vaak in ons midden te mogen begroeten.

Jacques van de Ven.

Kaatsheuvel, 3 augustus 2017.